

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: Ing. J. R., bytem N., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 27.10.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015 č.j. X o starobní důchod,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 27.10.2015 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015 č.j. X. Žalobce svou žalobu podal dne 29.7.2015 u obvodního soudu pro Prahu 5. Usnesením tohoto soudu ze dne 12.10.2015 č.j. 31C 263/2015-9 bylo řízení zastaveno pro věcnou nepříslušnost soudu a žalobce byl poučen, že má možnost podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu ve správním soudnictví. Usnesení nabylo právní moci dne 31.10.2015. Žalobce podal ve shora určené lhůtě (ještě před právní mocí shora uvedeného rozhodnutí) dne 27.10.2015 žalobu prostřednictvím datové schránky ke Krajskému soudu v Praze. Usnesením ze dne 16.2.2015 č.j. 43Ad 73/2015-10 pak Krajský soud v Praze věc postoupil Krajskému soudu v Plzni pro místní nepříslušnost, zdejšímu soudu byla žaloba doručena dne 24.2.2016.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých právech na starobní důchod, která byla svévolně, bez právního důvodu zamítnuta. Žalobce sdělil, že od ukončení základní školy dne 31.6.1966 do 31.8.1973 se nepřetržitě připravoval

na svoje budoucí povolání dle tehdy platných zákonů, od 1.9.1973 do 31.12.1977 byl vojákem z povolání, od 1.1.1978 nepřetržitě do července 1991 byl v civilním zaměstnání, tuto skutečnost pracovnice žalované ignorovala s odkazem na nynější znění zákonů. Žalobce tvrdí, že nelze jakoukoli právní normu aplikovat zpětně, zde o 50 let a i nyní musí být započítávané doby pro určení starobního důchodu tak, jak byly nastaveny a platné tehdy. Žalobce dále napadl větu z rozhodnutí, že „zaměstnání v období 1.1.1978, od 1.6.1979 a od 1.1.1982 do 14.2.1982 není evidenčními materiály doloženo.“, když žalovaná se dle něj ani nenamáhala zjistit, kde byl ve zde uvedených dobách zaměstnán. Důkazní listiny z tohoto období nemá, neboť se občanům v té době nevydávaly, ale není možné, aby byl nezaměstnaný, neb tento stav byl trestným činem příživnictví. Žalobce nemá sebemenší možnost žalované chybějící data opatřit ani na své náklady, přičemž dle něho bylo povinností tehdejších pracovníků státní správy doklady o jeho zaměstnanosti doložit tehdy a ihned, neb jinak by bylo jejich povinností oznámit tehdejší SNB příživnictví. Tvrdí, že za nedostatky v evidenci zaměstnanosti v době komunistické totality odpovídal stát ČSSR a nadále odpovídá stát, tedy dnešní nástupce – Česká republika. Žalobce odpracoval v roce 1966 šest měsíců, v letech 1967-1990 dvacet čtyři let a v roce 1991 sedm měsíců, celkem tedy 25 let a jeden měsíc. V roce 2001 byl svévolně vězněn 10 měsíců a za tu dobu je stát povinen platit za něj jak zdravotní pojištění, tak důchodové dávky v plné výši, v tomto směru odkazuje na verdikt senátu Ústavního soudu ve své kauze. Doba důchodového pojištění dle žalobce čítá celkem 25 roků a 11 měsíců. V závěru žaloby se vyjadřuje k praktikám ve státní správě, přičemž dle něho ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu je ČR povinna uhradit i důchodové dávky za jeho osobu v plné výši od r. 2001 do současné doby, tj. za dobu 15 let. Celkem tedy po právu doba započítávaná do důchodové výměry činí 40 let a 11 měsíců. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. (*K žalobě připojil kopii napadeného rozhodnutí.*)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 29.5.2015 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 13.2.2015, jímž žalobci zamítla žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek dle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**). V odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.5.2015 žalovaná mimo jiné uvedla, že žalobce se narodil v roce 1951, jeho důchodový věk stanovený dle § 32 odst. 2 zákona tedy činí 62 let a 8 měsíců. Tohoto věku dosáhl dne X. 2014, potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod proto činí 30 let. Ke dni dosažení důchodového věku X. 2014, od něhož žádá přiznání starobního důchodu, získal žalobce pouze 24 roků a 195 dnů pojištění a podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod tak nesplnil. Věk potřebný pro nárok žalobce na starobní důchod dle ustanovení § 29 odst. 2 zákona, tj. věk aspoň o 5 let vyšší, než je jeho důchodový věk, činí potom 67 let 8 měsíců a tohoto věku žalobce nedosáhl. Jak vyplývá ze spisové dokumentace, žalobce započal učební poměr na Středním odborném učilišti X dne 1.9.1966, toto datum je tudíž začátkem jeho doby pojištění. Vzhledem k tomu, že se žalobce narodil dne X.1951, dosáhl 18 let věku dne X.1969. Jako doba do 18 let je tudíž v osobním listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**) ze dne 3.2.2015 označena doba od 1.9.1966 do X.1969, tj. do data předcházejícího dni dosažení věku 18 let. Dle předloženého výučního listu bylo ověřeno, že žalobce absolvoval učební poměr na Středním odborném učilišti X dne 21.7.1969, proto je doba od dosažení 18 let věku od X.1969 do ukončení učebního poměru 21.7.1969 vykázána jako doba zaměstnání. V OLDP ze dne 3.2.2015 byla žalobci dále uvedena doba studia na střední škole od 1.9.1969 do 31.8.1973 a doba vojenské*

služby od 1.9.1973 do 31.12.1977, která byla ověřena dle vojenské knížky. K námitkám žalobce týkajícím se skutečnosti, že byl dále zaměstnán nepřetržitě od 1.1.1978 do července 1991, ČSSZ uvedla, že evidenčními listy důchodového pojištění (dále jen **ELDP**) je prokázáno jeho zaměstnání od 2.1.1978 do 31.5.1979 v Podniku racionalizace řízení a výpočetní techniky v X, od 2.7.1979 do 31.12.1981 u ČSD Správa dráhy v X a další zaměstnání od 15.2.1982 nepřetržitě do 4.7.1991. Zaměstnání v období od 1.6.1979 do 1.7.1979 a od 1.1.1982 do 14.2.1982 není evidenčními materiály doloženo. Doklady týkající se dalších dob zaměstnání žalobce od 5.7.1991 ČSSZ také neeviduje. Vzhledem k tomu, že dle údajů dostupných z veřejné části Živnostenského rejstříku měl žalobce od 4.11.1992 živnostenské oprávnění, bylo v rámci námitkového řízení prověřeno, zda byl evidován, případně účasten důchodového pojištění osob samostatně výdělečně činných (dále jen **OSVČ**). Dle sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-jih nikdy nebyl veden v evidenci osob samostatně výdělečně činných. U Úřadu práce ČR - kontaktního pracoviště pro Plzeň-jih bylo zjištěno, že žalobce dosud nebyl na tomto pracovišti evidován jako uchazeč o zaměstnání. Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky sdělilo, že žalobce byl v době od 3.1.2001 do 2.10.2001 ve výkonu vazby ve Věznici P. Šetřením provedeným u Věznice P. bylo zjištěno, že po dobu výkonu vazby žalobce nebyl pracovníčně zařazen a vzhledem k tomu, že pojištění jsou účastny pouze osoby zařazené k pravidelnému výkonu prací ve výkonu trestu odnětí svobody nebo ve vazbě, nelze žalobci dobu výkonu vazby od 3.1. do 2.10.2001, v níž nebyl pracovníčně zařazen, hodnotit jako dobu pojištění. Pokud jde o námitky žalobce ohledně náhrady škody, která spočívá v úhradě důchodové dávky v plné výši od roku 2001 do současné doby a kterou vymáhá od České republiky, žalobce blíže neoznačil předmětné rozhodnutí Ústavního soudu, o které se jedná, takže se k těmto námitkám nelze vyjádřit. K námitkám, že některé skupiny osob pobírají starobní důchody počítané z průměrné mzdy, žalovaná uvedla, že podmínky pro vznik nároku na starobní důchod jsou upraveny v zákoně č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a odkázala na § 28 tohoto zákona. Osobám, které nezískaly potřebnou dobu pojištění stanovenou dle zákona, nemůže být starobní důchod přiznán. Pokud osoba splňuje podmínky nároku na starobní důchod a tento je jí přiznán, je výše starobního důchodu závislá na celkové době pojištění, kterou pojištěnec získal, na výši dosažených vyměřovacích základů a počtu vyloučených dob. Jestliže pojištěnec nezískal vyměřovací základy, zákon neumožňuje namísto nich dosazovat částky odpovídající průměrné mzdě. Průměrná mzda se použije při výpočtu základní výměry starobního důchodu v souladu s ustanovením § 33 odst. 1 zákona, dle kterého činí výše základní výměry starobního důchodu 9 % průměrné mzdy měsíčně. Žalovaná v závěru žalobce nad rámec upozornila na pomoc státu občanům, jejichž životní potřeby nejsou dostatečně zabezpečeny, a kteří vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nebo věku nemohou sami překonat nepříznivé životní situace. Tato pomoc zahrnuje především poskytování peněžitých dávek, věcných dávek a služeb, sociálního poradenství, služeb sociální prevence, stravování, ubytování atd. Žalobci sdělila i jaké předpisy upravují podmínky pro poskytování jednotlivých druhů dávek a služeb v době vydání napadeného rozhodnutí. Neshledá-li správní orgán, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, popř. že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, námitky zamítne a rozhodnutí potvrdí, proto bylo rozhodnuto o zamítnutí námitek.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 12.11.2015 shrnula dosavadní průběh řízení,

a dále uvedla, že pro posouzení nároku žalobce na starobní důchod započítala veškerou prokázanou dobu důchodového pojištění i dobu jeho studia. Ani provedeným šetřením v rámci námitkového řízení nebyla prokázána jeho účast na pojištění OSVČ, ačkoliv byl v době od 4.11.1992 do 14.2.2013 veden v živnostenském rejstříku. Rovněž doba, po kterou byl od 3.1.2001 do 2.10.2001 ve vazbě, není započitatelná dle § 5 odst. 1 písm. l) zákona jako doba pojištění, když podle potvrzení Vězeňské služby ČR v této době nebyl pracovně zařazen. Doba přerušení jeho zaměstnání od 1.6.1979 do 1.7.1979 a od 1.1.1982 do 14.2.1982 nelze bez součinnosti žalobce došetřit, pokud žalované nesdělí, kde byl v této době zaměstnán. Závěrem žalovaná uvedla, že započítala žalobci veškerou prokázanou dobu pojištění, kdy jinou dobu pojištění provedeným šetřením nezjistila a ani žalobce ji nijak neprokázal, tedy ke dni 4.2.2015 žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, proto mu nárok na starobní důchod k tomuto dni nevznikl, proto navrhla zamítnutí žaloby.

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 29.5.2015 bylo žalobci doručeno dne 1.6.2015 do datové schránky. Obsah spisu odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované ze dne 12.11.2015 a tedy i obsah OLDP ze dne 3.2.2015 zcela odpovídá záznamům v ELDP žalobce, které má ČSSZ k dispozici od zaměstnavatelů žalobce. Dále žalovaná s ohledem na zjištění, že žalobce byl veden v živnostenském rejstříku od 4.11.1992 do 14.12.2013 (hlavní předmět podnikání – Zprostředkování služeb v dopravní výchově), učinila dotaz u příslušné OSSZ Plzeň-jih dle bydliště žalobce a bylo jí dne 19.3.2015 sděleno, že žalobce v registru osob samostatně výdělečně činných nikdy nevedli a nebyl veden ani na jiné správě dle centrálního registru plátců. Též žalovaná provedla šetření za účelem zjištění pojistných dob u dalších příslušných orgánů, tj. Úřad práce ČR (dne 3.4.2015 sdělil, že žalobce dosud nebyl evidován jako uchazeč o zaměstnání) a Generální ředitelství Vězeňské služby ČR i Věznice P. (dne 17.4. a 5.5.2015 bylo sděleno, že žalobce byl ve výkonu vazby od 3.1. do 2.10.2001 a po tuto dobu nebyl pracovně zařazen). Naopak žalobce přes výzvu a poučení žalované ze dne 26.3.2015 nesdělil, z čeho dovozuje odlišné doby pojištění, než jsou uvedeny v OLDP ze dne 3.2.2015 a tyto doby ani ničím nedoložil.

Zdejší soud podáním ze dne 30.5.2016 žalobce vyzval, aby v uvedené lhůtě sdělil přesné údaje o své přípravě na budoucí povolání i veškerých svých zaměstnáních a tyto skutečnosti pokud možno doložil. Zejména, aby sdělil ke svému studiu od kdy, do kdy probíhalo a označil jednotlivé školy (název a sídlem) a údaje k zaměstnání, kde v rozhodném období od 1.1.1978 do července 1991 nepřetržitě pracoval, tedy aby uvedl název a adresu všech zaměstnavatelů a období, kdy pro ně pracoval. Současně byl žalobce poučen o možnosti soudu rozhodnout ve věci bez nařízení jednání a o námitce podjatosti soudce, když mu bylo sděleno, že ve věci bude rozhodovat specializovaný samosoudce JUDr. Alena Hocká (zastupuje Mgr. Jana Komínková).

Dne 10.6.2016 obdržel soud prostřednictvím datové schránky podání žalobce nazvané „Dotaz žalobce.“, v němž se ptá „Kdo bude věc rozhodovat: Hocká, nebo zastupující Komínková? Kdy mohu přijít nahlédnout do spisu.“

Žalobci bylo opětovně *podáním soudu ze dne 15.6.2016* sděleno, že ve věci bude rozhodovat specializovaný samosoudce JUDr. Alena Hocká a byl i poučen o možnostech nahlížení do soudního spisu.

V *podání ze dne 17.6.2016* nazvaném „*Věc: Osoba A. Hocké ve věci.*“ žalobce pouze napsal: „*Očekávám, že se s. Hocká sama z procesu této věci vyloučí.*“ V dalším *podání z téhož dne* žalobce sdělil, že údaje v OLDP do 31.8.1973 odpovídají skutečnosti. Pro dobu od 1.9.1973 upřesnil, že na základě smlouvy uzavřené s Vojenskou správou o výkonu služby vojáka z povolání nastoupil 1.9.1973 do Vysoké vojenské školy letecké v K. (VVLS SNP), kdy se výkon základní vojenské služby započítával do doby studia, následně byl převelen k bojovému útvaru stíhacího leteckého pluku, odkud byl převelen k 31.12.1977 do aktivní zálohy. Jako civilní zaměstnání označil:

- a) Podnik racionalizace řízení a výpočetní techniky ministerstva zemědělství a výživy: V pobočce L. od 1.1.1978 do 31.5.1979, kdy přešel v rámci téhož podniku do pobočky v B. - tedy v PRŘVT MZVZ byl zaměstnán stále, odešel až k 30.6.1979 - zde v evidenci chybí 1 měsíc. Podnik již neexistuje.
- b) Výpočetní středisko dráhy v B. od 1.7.1979 do 31.12.1981. Podnik již neexistuje.
- c) Závody těžkého strojírenství v B. -od 1.1.1982 do 31.12.1984. Podnik již neexistuje.
- d) Výzkum řízení letového provozu se sídlem v B. - od 1.1.1985 do 31.12. 1985. Podnik již neexistuje.
- e) Závody těžkého strojírenství v B. - od 1.1.1986 do 30.9.1986. Podnik již neexistuje.
- f) Střední průmyslová škola elektrotechnická v P. - od 1.10.1986 do 4.7.1991.
- g) S kolegou J. Ř. založili Gymnázium X, odkud odešel 31.8.1992.
- h) Následně realizoval projekt X, jejíž činnost byla brutálně paralyzována a následně totálně zlikvidována korupčními praktikami absolutně zkorumpovaných úředníků státní správy.

Následně byl *podáním soudu ze dne 20.6.2016* žalobce vyzván, aby upřesnil svou žalobu tak, aby bylo zřejmé, které konkrétní doby pojištění napadá, tedy ve kterých datech z OLDP spatřuje rozpor.

V reakci na tento přípis zaslal žalobce *podání ze dne 8.7.2016* nazvané „*Věc: Vyloučení Hocké z procesu.*“, v němž napsal: „*Dosud jsem neobdržel rozhodnutí Hocké o svém vyloučení z tohoto procesu. Zašlete obratem.*“ K tomuto *podání* byl soudem písemně dne 13.7.2016 opětovně poučen o námitce podjatosti soudce a jejích náležitostech a podmínkách, a byl upozorněn, že dosud nevyhověl výzvě soudu a neupřesnil svou žalobu.

Dne 18.7.2016 zaslal žalobce soudu přípis nazvaný „*Věc: Vaše korespondence se žalobcem.*“. V tomto uvedl následující: „*Vážená paní asistentko, ve všech mých podáních jsem oslovoval věc vyřizujícího soudce, zde Hockou. Že jste si vytvořili jakýsi komunikační institut, kdy se písemnosti účastníka řízení ani nedostanou do rukou věc vyřizujícího úředníka je problém váš, nikoli účastníka řízení, zde žalobce. Navíc ve svých fabulacích uvádíte řadu nesmyslů. V prvních mých podáních ve věci jsem poukázal na osobu Hocké, která věc vyřizovat nemůže a ani dodnes nevím, zda je Hocké vůbec známo, že má rozhodovat o mých základních lidských právech. Tedy laskavě předejte ihned moje písemnosti věc vyřizující soudkyni s tím, že požaduji její rozhodnutí o svém vyloučení se z této kauzy.*“ Dále odcitoval

některé věty z předchozího podání soudu, tyto doplnil o svůj komentář a závěrem uvedl, že požadované v přípisu ze dne 20.6.2016 je obsaženo v textu prvotní žaloby. *(K tomuto soud žalobci písemně dne 5.8.2016 sdělil, že vyřizující soudkyně JUDr. Hocká byla s jeho podáním seznámena, jakož i se všemi jeho předchozími vyjádřeními ve věci, když asistent soudce provádí jednotlivé úkony ve věci dle pokynů vyřizujícího soudce.)*

K výzvě soudu žalovaná dne 4.8.2016 uvedla, že nevyužije možnosti doplnění svého vyjádření k žalobě ze dne 12.11.2015, neboť se domnívá, že veškerá její stanoviska jsou již obsažena v uvedeném vyjádření i v odůvodnění napadeného rozhodnutí vydaném v námitkovém řízení, a také v ostatních dokumentech, které jsou součástí dávkového spisu týkajícího se žalobce postoupeného soudu. Žalovaná dále konstatovala, že žalobce dosud nepředložil žádné listinné doklady, které by prokazovaly chybějící doby pojištění, a ona při svém rozhodování postupovala v souladu se zákonnými předpisy, od kterých nemá možnost se odchýlit. Proto žalovaná setrvala na svém rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou a napadené rozhodnutí potvrdil, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.

Dne 12.8.2016 obdržel zdejší soud do datové schránky podání žalobce nazvané „*Věc: Nezpusobilost Hocké rozhodovat o základních lidských právech Ing. J. R., zde žalobce.*“. Jako důvody žalobce uvedl, že „1) Hocká spáchala úmyslný trestný čin křivého obvinění vůči osobnosti Ing. J. R., zde žalobce, s cílem odstranit jeho osobnost ze společenského života. Toto již Hocká neví? Snad náhlá ztráta paměti? 2) Tím dala Hocká právní záminku svým totálně zkorumpovaným soukmenovcům k vykonstruované celkově infantilně zfalšovaného trestního stíhání osobnosti Ing. J. R. 3) Jedním z násilných prostředků likvidace osobnosti Ing. J. R., které měli tehdy justiční mafiánští zkorumpovanci k dispozici, bylo svévolně účelové uvěznění osobnosti Ing. J. R. 4) Záměrně účelové nezapočítání doby svévolného věznění zde žalobce je jedním z atributů této žaloby. 5) Nyní tedy pachatel trestného činu vůči osobnosti žalobce si osobuje právo rozhodovat o následcích svého korupčního jednání. 6) Čímž Hocká opakovaně likviduje základní lidská práva osobnosti Ing. J. R., zde konkrétně ve smyslu čl. 6 Evropské Úmluvy o základních lidských právech, právo na spravedlivý a nestranný proces.“ Žalobce dále v podání sdělil, že protože se „...na likvidaci jeho osobnosti podílelo 64 plzeňských justičních mafiánů, nelze ani s nadsázkou předpokládat v plzeňském právním prostředí veřejné moci spravedlivý proces, proto požaduje ve smyslu práva na spravedlivý proces, aby nadřízená instituce rozhodla o odejmutí této věci KS v Plzni a přidělila věc Krajskému soudu v Praze, jenž je místně příslušný žalované.“. (Poznámka soudu: Toto podání sice bylo do datové schránky soudu doručeno v pátek dne 12.8.2016 ve 13.15 hod., do kanceláře správního soudnictví však bylo doručeno s ohledem na technické možnosti až v pondělí dne 15.8.2016, což bylo až po vyhotovení zkráceného znění rozsudku ze dne 15.8.2016, které se vyvěšuje na úřední desku soudu.)

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy,

(dále jen **správní orgán**). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Soud v této věci rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když s tímto postupem žalobce i žalovaná výslovně souhlasili. (Žalobce v podání ze dne 17.6.2016 a žalovaná v podání ze dne 4.8.2016.)

V této věci se žalobce podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Vzhledem k tomu, že žalobce ve svém podání ze dne 12.8.2016 namítl místní příslušnost zdejšího soudu k rozhodování ve věci a dále se ve svých podáních opakovaně vyjadřuje k vyloučení rozhodující soudkyně JUDr. Aleny Hocké, přezkoumal nejprve soud, zda byly splněny všechny podmínky řízení pro rozhodnutí ve věci samé.

Podle § 7 odst. 2 a 3 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. **Ve věcech důchodového pojištění** a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody a ve věcech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, dávek státní sociální podpory, dávek pěstounské péče, dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči a dávek pomoci v hmotné nouzi **je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě, v jehož obvodu se zdržuje.** Místní příslušnost Krajského soudu v Plzni, je tedy dána ze zákona dle bydliště žalobce, což mu bylo mimo jiné vysvětleno již v usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16.2.2015 č.j. 43 Ad 73/2015-10, který věc postoupil zdejšímu soudu právě pro svou místní nepříslušnost.

Dle § 8 odst. 1, 3, 5 s.ř.s. **soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.** Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Soudce, který zjistí důvod své podjatosti, oznámí takovou skutečnost předsedovi soudu a v řízení zatím může provést jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Předseda soudu na jeho místo určí podle rozvrhu práce jiného soudce nebo jiný senát. Má-li předseda soudu za to, že není dán důvod podjatosti soudce, nebo týká-li se věc předsedy soudu, rozhodne o vyloučení Nejvyšší správní soud usnesením, a jde-li o soudce, Nejvyššího správního soudu, jiný jeho senát.

Účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce

rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

Ke shora uvedenému soud konstatuje, že ve výzvě ze dne 30.5.2016 byl žalobce poučen dle § 8 odst. 5 s.ř.s. o námitce podjatosti vůči soudci, kdy současně mu bylo sděleno, že ve věci bude rozhodovat specializovaný samosoudce JUDr. Alena Hocká. Výzva byla žalobci doručena dne 3.6.2016. Žalobce reagoval dne 10.6.2016 prostým dotazem, kdo bude ve věci rozhodovat, zda JUDr. Hocká, nebo zastupující Mgr. Komínková. Na to mu bylo sděleno podáním ze dne 15.6.2016 (*doručeným dne 17.6.2016*), že jak byl poučen, rozhodovat ve věci bude JUDr. Alena Hocká. Dne 17.6.2016 žalobce sdělil, že očekává, že se JUDr. Hocká z procesu v této věci vyloučí, aniž by k tomuto uvedl jakýkoliv důvod. V následné komunikaci byl soudem přípisem ze dne 13.7.2016 opětovně poučen o náležitostech námitky podjatosti. Žalobce reagoval dne 18.7.2016 s tím, že JUDr. Hocká věc vyřizovat nemůže, přičemž důvod opět žádný nesdělil. Až ve svém podání ze dne 12.8.2016 žalobce obvinil rozhodující soudkyni JUDr. Hockou, že vůči němu spáchala úmyslný trestný čin křivého obvinění a z obsahu jeho podání lze dovodit, že se domnívá, že JUDr. Hocká byla zainteresovaná v rozhodování o jeho pobytu ve vězení. Předmětnou trestní věc ovšem nijak nekonkretizoval, neuvedl ani čeho se trestní řízení týkalo a nezmínil ani nedoložil žádné konkrétní soudní rozhodnutí. Žalobce současně uvedl, že v plzeňském právním prostředí veřejné moci nelze očekávat spravedlivý proces, tedy žádá, aby věc byla zdejšímu soudu odejmuta a přidělena Krajskému soudu v Praze.

Dále soud konstatuje, že možnost uplatnění námitky podjatosti podléhá koncentraci řízení. Námitka musí být uplatněna ve lhůtě do jednoho týdne ode dne, kdy se účastník řízení o podjatosti dozvěděl. Většinou je v praxi počátek této lhůty založen zasláním informace o složení senátu (*přímo nebo nepřímo, kdy lze samosoudce nebo složení senátu prostřednictvím rozvrhu práce následně identifikovat*), který bude danou věc projednávat a rozhodovat, obsahující též patřičné poučení o možnosti uplatnění námitky podjatosti. Následkem uplatněné koncentrace řízení je, že k pozdě uplatněné námitce podjatosti se nepřihlíží. Žalobce byl řádně poučen dne 3.6.2016, kdy se dozvěděl, že ve věci bude rozhodovat JUDr. Hocká, tedy do jednoho týdne mohl podat svou námitku podjatosti vůči její osobě, což neučinil. I kdyby soud zohlednil, že si žalobce nebyl jist, zda ve věci nebude rozhodovat zastupující soudkyně Mgr. Komínková, pak mu toto bylo sděleno najisto dne 17.6.2016. Žalobce následně očekával, že se soudkyně ve věci sama vyloučí, neuvedl však žádný důvod, proč by měla být ve věci podjatá.

S ohledem na shora uvedené soudkyně uvádí, že v justici pracuje již desítky let a za tuto dobu řešila stovky kauz s různými účastníky, které není schopná ztotožnit pouze na základě jména a případně jejich bydliště. Žalobce jí tedy na základě jeho žaloby nebyl osobou známou, svou podjatost nezjistila, tedy nebyl z její strany dán důvod pro postup dle § 8 odst. 3 s.ř.s. Námitka podjatosti žalobce podle § 8 odst. 5 s.ř.s. je pak podáním, které musí splňovat základní náležitosti podání podle § 37 odst. 3 s.ř.s. (*čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno*). Podle požadavků právní úpravy musí být vznesená námitka dále odůvodněna zcela konkrétními skutečnostmi. Proto „dovozuje-li účastník řízení podjatost soudce z jeho poměru k blíže určeným fyzickým

osobám, aniž by však uvedl, v čem tento poměr spočívá a jakým způsobem souvisí s projednávanou věcí a soudcem, který se na projednávání podílí, vznesená námitka podjatosti není důvodná“ (*srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2004, č. j. Nao 43/2004-319, publ. pod č. 1137/2007 Sb. NSS*). Vzhledem k tomu, že žádné podání žalobce nesplňovalo náležitosti námítky podjatosti, přestože byl o těchto žalobce opakovaně poučen a vzhledem k tomu, že žalobci bylo nejpozději dne 17.6.2016 známo, že ve věci rozhoduje Krajský soud v Plzni, konkrétně JUDr. Alena Hocká, tedy zákonná lhůta pro podání námítky již uplynula, domnívá se soud, že byly splněny veškeré zákonné podmínky, aby ve věci bylo rozhodováno zdejším soudem a zákonnou soudkyní určenou dle rozvrhu práce.

Následně se soud zabýval samotnou žalobou žalobce.

Podle § 28 zákona pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Dle § 29 odst. 1 zákona pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně

- a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“) před rokem 2010,
- b) 26 let a dosáhl důchodového věku v roce 2010,
- c) 27 let a dosáhl důchodového věku v roce 2011,
- d) 28 let a dosáhl důchodového věku v roce 2012,
- e) 29 let a dosáhl důchodového věku v roce 2013,
- f) 30 let a dosáhl důchodového věku v roce 2014,**
- g) 31 let a dosáhl důchodového věku v roce 2015,
- h) 32 let a dosáhl důchodového věku v roce 2016,
- i) 33 let a dosáhl důchodového věku v roce 2017,
- j) 34 let a dosáhl důchodového věku v roce 2018,
- k) 35 let a dosáhl důchodového věku po roce 2018.

Podle § 29 odst. 2 zákona pojištěnec má nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odstavce 1 a získal dobu pojištění nejméně

- a) 15 let a dosáhl před rokem 2010 věku aspoň 65 let,
- b) 16 let a dosáhl v roce 2010 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození,
- c) 17 let a dosáhl v roce 2011 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození,
- d) 18 let a dosáhl v roce 2012 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození,
- e) 19 let a dosáhl v roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození,
- f) 20 let a dosáhl po roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození.**

Dle § 29 odst. 3 zákona pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v a) odstavci 1 písm. g) až k), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal aspoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1, b) odstavci 2 písm. b) až f), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození, a získal aspoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1.

Podle § 5 odst. 1 písm. l) pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastni **osoby ve výkonu trestu odnětí svobody zařazené do práce a osoby ve výkonu zabezpečovací detence zařazené do práce.**

Dle § 13 odst. 1 a 2 zákona za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. květnem 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud bylo za ni zaplacen pojištění, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného. Za náhradní dobu pojištění se považují též náhradní doby získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výsluhu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.

Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 26.5.2015 není důvodná* s ohledem na níže uvedené.

V postupu žalované, jež zohlednila obsah veškerých evidenčních materiálů a jejich obsah uvedla do OLDP, který byl přílohou rozhodnutí ze dne 13.2.2015 o zamítnutí žádosti žalobce o starobní důchod, soud neshledal pochybení. Žalovaná vychází při určení pojistných dob z ELDP, které má k dispozici. Dle jejich obsahu bylo zjištěno, že většina z nich odpovídá tvrzením žalobce, kde byl zaměstnán a v jakém období. Není tedy pravdou jeho tvrzení, že z předmětné doby neexistují písemné doklady, kterými by prokázal, kde byl zaměstnán, když ELDP prokazují opak. Přestože žalobce uvádí, že v pobočce L. pracoval již od 1.1.1978 do 31.5.1979, kdy přešel v rámci téhož podniku do pobočky v B. - tedy v PRŘVT MZVZ byl zaměstnán stále a odešel až k 30.6.1979, tedy zde v evidenci chybí 1 měsíc, ve Výpočetním středisku dráhy v B. pracoval od 1.7.1979 do 31.12.1981 a pro Závody těžkého strojírenství v B. od 1.1.1982 do 31.12.1984, jedná se pouze o skutečnosti, které dle něho neodpovídají údajům uvedeným v ELDP, avšak ničím nedoložil, že by údaje v ELDP byly uvedeny chybně. K tomuto je navíc nutné konstatovat, že důkazní břemeno ve věci spočívá na žalobci. Žalovaná má pouze povinnost evidovat zaměstnavateli zaslané ELDP či jiné evidenční materiály, ale není oprávněna měnit údaje v nich uvedené zaměstnavateli pojištěnců. Pokud tedy dřívější zaměstnavatelé žalobci chybně zaznamenali dobu účasti na pojištění v ELDP, nemůže žalovaná tuto chybu žádným způsobem napravit, když jediný, kdo mohl a může rozpor mezi údaji v nich uvedenými a skutečnou dobou zaměstnaneckého poměru rozporovat byl a je žalobce a to u příslušného zaměstnavatele. Doba civilního zaměstnání byla žalovanou tedy řádně zhodnocena. Žalobce navíc neposkytl žalované řádnou součinnost při hledání jeho zaměstnavatelů, ačkoliv byl vyzván, aby sdělil, kde byl v namítaných dobách zaměstnán.

Součinnost ostatně neposkytl ani soudu, který jej opakovaně vyzýval k upřesnění jeho žaloby, z níž nebylo jasné, která období v OLDP považuje za nesprávná (*přesné datum od kdy do kdy*) a kde byl v tuto dobu konkrétně zaměstnán, soud proto tyto doby byl nucen dovozovat konkrétně až z vyjádření žalobce ze dne 17.6.2016, což ovšem toto není povinností soudu, když řádné vymezení žalobních bodů ve vztahu k přezkoumání napadeného rozhodnutí je povinností žalobce. Také není pravdou, že by žalobci nebyla započtena doba studia a vojenské služby v souladu se zákonnými předpisy, když soud tyto doby přezkoumal a zjistil, že i v případě těchto pojistných dob, bylo žalovanou postupováno zcela v souladu se zákonnými předpisy. Žalobce si pravděpodobně neuvědomil, že žalovaná je povinna při svém rozhodování aplikovat právní předpisy, které jsou účinné v době vydání rozhodnutí, přičemž podmínky, které musí pojištěnec splnit pro vznik nároku na starobní důchod, se v průběhu let měnily. Nezměnitelnost právních norem nelze zaručit, ale aby tyto podmínky zůstaly spravedlivé vůči všem pojištěncům, jsou upravovány prostřednictvím přechodných ustanovení jednotlivých novelizací právních předpisů. Právní normy jsou pak účinné vůči všem pojištěncům stejně, tudíž se žalobce nemůže dovolávat dle něho příznivějších zákonů z doby před padesáti lety. Žalobce nemůže požadovat ani započtení doby, kdy pobýval ve vazbě, jelikož pro možnost započtení této doby jako doby pojištění nesplnil podmínku zařazení do práce, přičemž tuto informaci si žalovaná vyžádala od Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR a Věznice P.. Žalobce v tomto směru poukazoval na rozhodnutí Ústavního soudu, které se mělo vztahovat k jeho osobě, ovšem nijak nespecifikoval, čeho se předmětné rozhodnutí týká, ani jej neoznačil jeho spisovou značkou a datem vydání, ani nepřipojil jeho kopii. Tedy opět svá tvrzení v tomto směru ničím nedoložil a neprokázal, ani soudu neumožnil se s obsahem tohoto rozhodnutí seznámit. Žalobce ani nezminil, z jakého důvodu nebyl účasten důchodového pojištění po roce 1991, tj. od 4.11.1992 do 14.12.2013, kdy byl veden v živnostenském rejstříku (*obor činnosti/předmět podnikání: Zprostředkování služeb v dopravní výchově (Živnostenské oprávnění č. 1 od 4.11.1992 do 30.6.2008) a Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (Živnostenské oprávnění č. 2 od 4.11.1992 do 14.12.2013)*), jelikož po 4.7.1991 nemá vykázanu žádnou dobu pojištění a ani žádnou další dobu neprokázal. Ani žalovanou nebylo zjištěno, že by v uvedeném období byl žalobce vůbec registrován v centrálním registru plátců jako OSVČ, přičemž do 1.1.2004 záleželo pouze na jednotlivých OSVČ, zda se přihlásí k účasti na důchodovém pojištění či nikoli a od uvedeného data pak byla samostatná výdělečná činnost rozdělena na vedlejší a hlavní, když při vykonávání hlavní samostatné výdělečné činnosti byla povinná vždy účast a platba záloh na důchodové pojištění (*v roce 2004 byla účast povinná v okamžiku, kdy OSVČ v roce 2003 dosáhla příjmů po odpočtu výdajů nejméně 44.400,-Kč nebo pokud se OSVČ k účasti na důchodovém pojištění přihlásila*). Skutečnost, že žalobce v uvedenou dobu 1992-2013 nebyl účasten důchodového pojištění, jde toliko k jeho tíži, jelikož záleželo pouze na jeho rozhodnutí, jak bude v tomto směru postupovat (*mohl být účasten pojištění jako OSVČ, zaměstnanec, žadatel o zaměstnání na úřadu práce či hradit dobrovolně důchodové pojistné*). K námitce, že ČR by měla žalobci uhradit důchodové dávky od roku 2001, soud uvádí, že z žaloby není patrné, z jakého právního titulu dovozuje žalobce tento svůj nárok. Navíc o těchto skutečnostech není příslušný rozhodovat soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ČSSZ, které se týká zamítnutí starobního důchodu pro nesplnění podmínek pro jeho přiznání.

Na základě shora uvedeného, je soud přesvědčen, že žalovaná nepochybila, když zamítla námitky žalobce a dostatečně srozumitelným způsobem se s nimi vypořádala v odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.5.2015 poté, co učinila veškeré možné kroky ke zjištění další doby pojištění ohledně žalobce. Soud se proto plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované, jelikož plně odpovídají předmětné zákonné úpravě a i obsahu dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce, neboť žalobce nezískal při dosažení důchodového věku (4.2.2014) potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod, která u něho činí 30 let, neboť získal žalobce pouze 24 roků a 195 dnů pojištění a podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod dle § 29 ods. 1 písm. f) zákona tak nesplnil. Neprokáže-li žalobce další dobu pojištění v rozsahu minimálně 30 let doby pojištění, vznikne mu nárok na starobní důchod dle § 29 odst. 2 písm. f) zákona až při dosažení věku 67 let a 8 měsíců, nedojde-li ke změně zákona. Žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno, svá tvrzení ničím nedoložil a soud při přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést ke zrušení rozhodnutí.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z *výroku I. rozsudku*, jelikož *napadené rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobce neprokázal, že by splnil podmínky pro vznik nároku na starobní důchod a žalovaná se dostatečným způsobem vypořádala i s jeho námitkami proti rozhodnutí ze dne 13.2.2015.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 15. srpna 2016

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně